

[Weikop.]

fremgangen? Jeg ved nok, at det er meget svært at eftervise; man kan sige mange forskellige ting, men jeg nærer mine stærke tvivl om, at disse afgifter har medvirket synderligt dertil. Det er nok helt andre forhold, der har spillet i hvert fald den mest afgørende rolle. Og så kan jeg ikke lade være med, da vi nu taler tekstilafgift, at minde om det ganske interessante, at det flertal, der dengang gennemførte disse afgifter, kædede dem sammen med noget, der hedder sparebeviser. Det var sådan nogle mærkelige beviser, man indførte, og som kostede en kolossal masse penge i administration; de flager nu rundt i tilværelsen, og kun de, der er i folkepensionsalderen, kan på nuværende tidspunkt få deres penge tilbage.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det konservative folkeparti tidligere har stillet forslag om afgifternes afvikling, og jeg må måske også have lov til at sige, at de afviklingsbestemmelser, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har omtalt her, vistnok — jeg tror ikke, jeg siger for meget — blev fremkaldt af det konservative folkeparti. Man kan så spørge: hvorfor gjorde vi det? Ja, det gjorde vi dengang, fordi vi fandt, at tekstilafgiften virkede åbenbart urimelig, og så var der dengang en helt anden situation end nu. Da kunne man også forudse — eller der var i hvert fald en risiko for — at disse afgifter kunne få en uheldig indflydelse på vor produktion. Jeg kan godt nævne som en detalje, da den højtærede minister siger, at man også kan tale om detaljerne, at tæppeafgiften, når det gælder udenlandske tæpper — hvis man lægger omsætningsafgiften og tolden sammen — beløber sig til ca. 50 pct., og det er jo klart, at sådan noget er åbenbart urimeligt. Derfor synes jeg egentlig også, at det er meget naturligt, at man rejser spørgsmålet om en så ensidig afgifts afvikling.

Som det allerede er sagt, havde tekstilafgifterne jo ikke til formål at dække statens udgifter; provenuet skulle tværtimod neutraliseres. Jeg tror, at den højtærede finansministers sidemand, den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, sikkert vil huske, hvorledes provenuet af disse afgifter skulle neutraliseres. Det var der megen debat om dengang. Det var den oprindelige

tankegang, at de virkelig skulle neutraliseres. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Jeg husker det alt sammen!). Ja, det kan jeg godt tænke mig; så behøver jeg ikke at minde den højtærede økonomiminister om det, men hvis finansministeren ikke skulle kunne huske det, højtærede økonomiminister, så hvisk ham det i øret. Glemmes må det imidlertid ikke, at omlægning af afgifter og skatter har en vis tilbøjelighed til at øge statens udgifter, og derfor synes vi, at som forholdene er i dag, må — som også den ærede ordfører for venstre sagde — skatter og afgifter ses i sammenhæng.

Nu oplyste ganske vist den højtærede finansminister noget om, hvad der ville komme af lovforslag. Man spørger en gang imellem sig selv: hvad vil egentlig regeringen? Hvad vil den højtærede finansminister? Og så kan man tilføje: hvad vil det radikale venstre? Jeg synes, at den højtærede finansminister i denne tid — det må jeg sige — sætter mange tanker om skatter og afgifter i bevægelse, ja, så mange, synes jeg, at skattebilledet flimrer; jeg synes, det flimrer i en sådan grad, at det kan sammenlignes med en dårligt optaget film. Hverken erhvervene eller skatteborgerne ved egentlig på nuværende tidspunkt, hvor den højtærede finansminister vil føre dem hen.

Hvor langt vil den højtærede finansminister kunne få sit parti med til sine forskellige tanker? Hvor langt vil det radikale venstre følge ham i hans tankeflugt? Kildeskatten f. eks. er jo i øjeblikket det store dyr i åbenbaringen, om jeg så må sige. Den højtærede finansminister ønsker ikke dette problem grundigt behandlet og undersøgt, således som erhvervene har ønsket det. Jeg vil gerne tilføje: anderledes var det jo, da den højtærede finansminister var handelsminister. Da nedsatte ministeren et udvalg til at undersøge konkurrencelovgivningen; da nedsatte han et udvalg, hvori erhvervene blev fyldigt repræsenteret. Man tør vel nok sige, at konkurrencelovgivningen i forhold til problemet kildeskat er et underordnet eller et meget lille problem for erhvervene. Hvilken klogskab er der i at behandle små problemer i udvalg med erhvervene, men at afvise erhvervenes ønske om et udvalg, når det drejer sig om et afgørende skatteproblem? Det er det, for mig i hvert fald, meget svært at se. Jeg ved ikke, hvordan